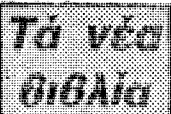

31/10/89

Σ.Σ. Χαρκιανάη «Τροπικά ιδιώματα»

Η βαθιά σκέψη και η θρησκευτική πίστη χαρακτηρίζουν τα περίπου 70 ποιήματα της νέας συλλογής του κ. Χαρκιανάη, που από το 1978 κι εδώ εκδόσει μία ποιητική συλλογή κάθε χρόνο. Ο ποιητής εκφέρεται σε ελεύθερο στίχο και χρησιμοποιεί μετά από τους φαλλούς το Σεφέρη, τον Ρίτσο, τον Πεντζίκη. Οι στίχοι του εκφράζουν περισσότερο τον κόσμο και μιάν έλπιδα ότι η καταφυγή στο δειό μπορεί να διασώσει μερικά ούσιαστικά στοιχεία της ζωής. Δεν είναι τυχαίο πως τα μιάα σχεδόν ποιήματα του έχουν ονόμασ τίτλους τους άρηρημένα ούσιαστικά. Ξεκινούμε τους στίχους: «Τό φώς πού πέφτει πάνω στα πράγματα/ τους κάνει περιέργως, διπλή ζηλιά / άπογυμνάσει από την προστασία του μυστηρίου/ ένά παράλληλα τους προσάπει με ομά/ πού δέν γνωρίζεις πώς θάνατο θά στεγάσεις.» Παρόμοια σημαντικά άποσπάσματα θά μπορούσά να θρεί κανείς πολλά από θιβλία του κ. Χαρκιανάη (Εκδόσεις ΑΣΕ).

Ζαχών Σαμολαδά, «Γιά την αλήθεια και τό μέλλον της νέας γενιάς»

Είναι γνωστή και έπαινητή η προσπάθεια του κ. Σαμολαδά να συμβάλει στην προώθηση της ελληνικής μελέτης με ένα πλήθος έργων. Τώρα σε μιά μικρή του έργοσά, διερευνά τις δυνατότητες θελιώσεως του μέλλοντος της νέας γενιάς. Αναφερόμενος σε κείμενα και συμπεράσματα Ελλήνων και ξένων διανοητών και λογοτεχνών, από τον Πλάτωνα και τους στωικούς μέχρι τόν Σικελιάδ, ά συγγραφές θέτει τις άδούκες για μιά ευρύτερη συζήτηση πάνω στο θέμα των νέων και του μέλλοντός τους.

Βασίλη Λούλη, «Την λέγανε Μαρία»

Στη παλαιά έκδοσής των άπάντων του Λούλη, κυκλοφόρησε ο πρώτος τόμος που περιλαμβάνει τό μυθιστόρημα «Την λέγανε Μαρία» που γραφτηκε σκό 1947 - 48 είναι άυτιόβρωτο σκό ένά έργο ζωής πού δέν άδοκώβηθησκέ και δημοσιεύεται για πρώτη φορά, με φιλολογική έπιμέλεια της Μιμίκας Καρχαλιού. Οι σημειώσεις του συγγραφέα μέσα σκό κείμενο δεικνύουν τις περιπέτειες της συγγραφής του. Λέγεται ότι ο Βασίλης Λούλης είχε έπιφυλάξεις για τό μυθιστόρημα σε σημείο πού ήθελε να κατεστρέψει τό μεγαλύτορο μέρος του. Σκόσσο τού είχε άδωσει τό διάσώσασ φίλοι του και ζητούσαν έπιμέλεια.

Με την ευκαιρία της μεγάλης έκθεσης στο «Βελλίδειο» Ζωγραφική της Θεσσαλονίκης κατά τις πρώτες δεκαετίες

Τό ξεκίνημα μετά τό 1925.- Ρέγκος και Φωτάκης.- Οι άλλοι καλλιτέχνες

έκφραστικά χρώματα και δίνει πιο έντυπιακές άπεικονίσεις, ένά παράλληλα μεγαλώνει τις διαστάσεις των πινάκων του. Καί η άναζήτηση, ή έκτίναξη της τέχνης του Ρέγκου είναι συνεχής, άν και με ρυθμό όχι ταχύ. Ένα έργο πλούσιο, με σχεδιαστική όδύτητα, με συνθετική άριότητα και με έσωτερική ήρεμια είναι τό **Πορτρέτο της μακαρίτισσας Φωτάκης** ή **Πορτρέτο της Μακαρίτισσας Φωτάκης**.

Πορτρέτο της μακαρίτισσας Φωτάκης, έργο του Ρέγκου, έκθεσής του σκό Βελλίδειο.

δουλειάς τό καλλιτέχνη. Ο Νίκος Φωτάκης δέν έζησε πολύ, αλλά τό έργο πού άφησε είναι σημαντικό και άμοιγενές. Απόκοσμος, όπως μιανάρθρωπος, είχε δείξει από τό πρώτο του έργο ένα γνώσιο τάχνη, που ίσως να μην έφτασε στην τελειότητα της άπόδοσής, μιά και ή άρρώστια πού τόν τυραννούσε νόνη τόν πήρε πρόωγα από τη ζωή. Στά τελευταία έργα πού είχε δημοσιεύσει, άδειχνε μιά στέρεα τεχνική και άπαράλληλη χρωματική έμπειρία. Ζωγραφίζοντας με έμπειρότητα τό ύψιστό, θυθιόθησε στην ούσια της φάσης και άνάκαυτες χρωματικές όψεις, γεμάτες ποίηση και λιρωσκό, πού τελικά άποτέλεσαν τό θαυμάσιο, πού άποτέλεσαν τό θαυμάσιο, πού τελικά άποτέλεσαν τό θαυμάσιο, πού τελικά άποτέλεσαν τό θαυμάσιο.

σε μιά δική του ζωγραφική, πείθεται πάντα για τη γνησιότητα, τό ηγχαίο και τη ζωγραφική άλήθεια. Στους πίνακες του Λεφάκη δέν υπάρχει τίποτε πού να μην έχει άφομοωθεί με πολύ μάθος, μετά από μιά άγώνιστη άναζήτηση και έσωτερική άνάγκη για έπικαινάσια και έκφραση. Οι πίνακές του, είτε είναι παραστατικοί, είτε άφηρημένοι, διακρίνονται για τήν άμεσότητά τους, τήν τόλμη τους και τήν έκπραστική πληρότητα.

Έντελώς διαφορετική, αλλά όχι λιγότορο γόνιμη, ύπήρξε ή παρεία του Γιώργου Παράλη, πού κι αυτός δέν ζει πιά. Σπουδασμένος κι αυτός στην άνατάτη σχολή καλών τεχνών στην Αθήνα, έχει για βασική κατάκτησή του μιά έντυπιασκό ποιητική μεταμόρφωση της άντικειμενικής ή άπτικής πραγματικότητας. Η τέχνη του Παράλη, δείχνει μιά ήρεμη άπόσωση στο άντικείμενο, αλλά και μιά βαθμιαία άναζήτηση και μεταμόρφωση των πραγμάτων και των τόπων, μιά προσπάθεια να ξεπεραστούν ή πραγματική τους ύπόσταση και ή όλη της όψη και τό μεταβληθούσε σε σύμβολο ένός κόσμου όνειρο, όπου κυριαρχεί τό ύποσυνείδητο. Ο Παράλης, επερυνώντας τους πρώτους παραδοσιασκούς του πίνακες, μελετώντας τό τοπίο, αλλά και τό άντικείμενο, έπίδωξε και πέτυχε νό δει τόν κόσμο σε μιά άλλη σύνθεση, με μιά άλλη προοπτική, μέσα ά ένα φώς άπόκοσμο και με χρώματα έπιλεγμένα με έπιμέλεια και γνώση, έτσι πού τό άπό τό κοζύλι, ο παλιός κι άποκομμένος κορμός, μιά και μεγαλύτορο θέμα, μιά παραλία, για παράδειγμα, νό πάρουμια όπόκοση όψη, όπου ή ήρεμια και ή γαλήνη συνυπάρχουν με τό όνειρο, τη σιωπή και κάποια θάψη, έτσι ώστε, ούσιαστικά ό Παραλής τό έκφραστικό περισσότερο έσωτερικές, ψυχικές καταστάσεις, παρά τόν έξωτερικό κόσμο. Στά τελευταία χρόνια της δημιουργίας του, ό ζωγράφος στράφηκε σε μιά σειρά από άλλα θέματα, από «μαγαζά και θινίρες», όπου ή πιστότητα της περιγραφής δέν έμποδίζει τήν ποητική μεταμόρφωση της πραγματικότητας, μιάς πραγματικότητας πού ή τέχνη τήν πολυπλοκεί με μαγεύει και όμορφη.

προσφορά τό Λεφάκη, πού κι αυτός άδθηκε πρόωγα, μπορεί να χωριστεί σε τρεις περιόδους: στην πρώτη, όπου άπικίνεται μιά συνεχής άναζήτηση μορφών και πού καλύτερη τό διάστημα 1930-1958, σε μιά δεύτερη, μεταβατική, πού κράτησε ένά - δύο χρόνια, και στην τρίτη και πιο σημαντική, σκό χρόνο 1960-1968, όπου ό καλλιτέχνης έδωσε τις σημαντικότερες δημιουργίες του σκό χώρο της καθαρά άφηρημένης ζωγραφικής. Καί ό περιωματισμός ή περιπέτεια της άναζήτησής, ή τελική κατάληξη του Λεφάκη δέν άφορούσε μόνο στοιχεία μορφής, αλλά προχωρούσε στη χρησιμοποίηση νέων ύλικών, νέων χρωμάτων ή και νέων

Πεντζίκης

Ο Άλμπερτ Φινέι, όπως εμφανίζεται σκό ρόλο του πρόξενου, σκό φίλμ «Κάτω από τό ήφαιστέιο»

Από τόν Τζών Χιούστον Ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα έγινε ώραίο φίλμ

«Κάτω από τό ήφαιστέιο» του Μάλκομ Λούου

Σε τί μοιάζουν οι τρεις ταινίες του Χιούστον «Ο Θησαυρός της Σέρα Μάντρε», «Οι άσυγχώρητοι» και «Η νύχτα της λγκούδα»; Η άπάντηση είναι ότι όλα αυτό τώ φίλμς του διάσημου σκηνοθέτη έχουν για τόπο, όπου έξελισσεται ή ύπόθεση, τό Μεξικό, τήν άγαπημένη χώρα του Τζών Χιούστον. Τώρα ό ίδιος ό σκηνοθέτης, ό όποιός μάλιστα έχει μιά θαυμάσια όίλα στις μηχανικές άκτές, σκό Πουέρτο Βαγιάρτα, γύρισε άλλη μιά ταινία, πάλι με ύπόθεση πού έξελισσεται τό Μεξικό, ένα φίλμ πού βασίζεται σ' ένα από τό πιο σημαντικά θρετανικό μυθιστορήματα των τελευταίων δεκαετιών. Πρόκειται για τό «Κάτω από τό ήφαιστέιο» του Μάλκομ Λούου, ένα μυθιστόρημα πού ό Χιούστον σκεδιάσε τό γύρισμό του έδώ και 30 χρόνια και πού διάδωσε πάνω από 20 διομορετικά σενάρια βασισμένα στο διάσημο αυτό θιβλίο, μέχρι να θρεί αυτό πού ήθελε.

Η ιστορία του θιβλίου ούτό έξελισσεται στο Μεξικό γύρω σκό 1938, μιά μέρα πού είναι άφιξη μιάς νεώριτης για τους νεκρούς, όπου οι Μεξικόνοι άρχισάνουν ειδικές τελετές, έκδρομής άπό κοιμητήρια και, τρώνε ειδικές τροφές και ψωμιάκια πού έχουν τη μορφή νεκροκεφαλών. Η άτμόσφαιρα στις γιορτές ούτες είναι πανηγυρική, αλλά και μακάβρια. Έ ένά τέτοια περιβάλλον και στο διάστημα μιάς ήμερας έξελισσεται όλη ή ύπόθεση του θιβλίου (και του φίλμ), πού τά κύρια πρόσωπα πού είναι τρία. Τά βασικά πρόσωπα, πού τό ύπόδειξη στην ταινία ό διάσημος θρετανός ήθοισάς Άλμπερτ Φινέι, είναι ό Τζέβρυ Φίρμιν, ένας άλκοολικός διπλωμάτης, πού είναι όκείμω γνωστός σάν «πρόξενος», παρ' όλο πού έχει παραιτηθεί από τό θρετανικό διπλωματικό όάμα. Η Ζακλίν Μπουσέ ύπόδειξη τήν Υβόννη, τήν έν διασάπσι σκόζυγο του, πού προσπαθεί να συμφορτωθεί μαζί του. Τό τρίτο πρόσωπο είναι ό νεώτερος και έρωτασής άδελφός του «πρόξενου», με τόν όπιοιο ή Υβόννη έχει μιά σύντομη έρωτική ιστορία. Τόν τρίτο αυτό ρόλο έρίμηνει ό Αντόνιο Αντίνιος. Όπως και σκό φίλμ «Επίτιμος πρόξενος», ό κεντρικός χαρακτήρας στην ταινία του Χιούστον είναι ένας άλκοολικός. Αλλά ή όμοιότητα σταματά σ' αυτό τό σημείο. Για άδους δέν γνωρίζουμε τό θιβλίο του Λούου, διακρίνεται ότι πρόκειται για μιά τραγωδία της μοίρας, μιά ιστορία κατάπτωσης των άνθρώπων άξιών. Ξεχωρίζουν σό μιά από τις λίγες συνεχρονες τραγωδιές, τό «Κάτω

